

РЕШЕНИЕ

№ 39159

гр. София, 09.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9373** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на С. Б. Л., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], ул. „“ № 10, чрез процесуален представител адв. К., със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-4332-003754/22.07.2026 г., издадена от Е. Л. Б., на длъжност полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР /ОПП-СДВР/, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е постановено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ поради допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и несъответствие с неговата цел. Твърди се, че не е ясно фактическото основание за налагане на ПАМ, което нарушава правото на защита на жалбоподателя. Излагат се аргументи, че съдържанието на мотивите насочва към две различни изпълнителни деяния, които са алтернативни, и не става ясно в случая кое от тях е реализирано. Твърди се, че собственикът на автомобила и жалбоподателят, който не е собственик на същия, не са уведомени за служебно прекратяване на регистрацията му. Прави се позоваване на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, по т. д. № 3/2022 г. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендира разноски по делото.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява лично, представлява се от адв. К., който

поддържа жалбата, както и изложените в нея доводи за незаконосъобразността на оспорения акт. Претендира разности и представя доказателства за платен адвокатски хонорар.

Ответникът – Е. Л. Б., на длъжност полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява и не се представлява. Оспорва жалбата в представени писмени бележки с развити аргументи за законосъобразност на оспорвания административен акт.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 21.07.2026 г. около 18:16 ч. в [населено място], кв. В., на ул. 5-та до номер 23, с посока на движение от ул. 4-та към ул. 22-ра, С. Б. Л. управлявал товарен автомобил Нисан Патрол с видим номер на Р.: J. - собственост на Л. Г. Г., ЕГН: [ЕГН], като автомобилът е бил без регистрационни табели (не е регистриран по надлежния ред). Съставен е АУАН GA № 4824313/С. от Д. А. Г., на длъжност командир на отделение при СДВР – 05 РУ. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

Въз основа на съставения АУАН GA № 4824313/С./21.07.2026 г. с идентични мотиви е издадена ЗППАМ № 26-4332-003754/22.07.2026 г. от Е. Л. Б., на длъжност полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

По делото е приета административната преписка, с приложени ЗППАМ, АУАН и доказателства относно компетентността на органа, издал оспорената заповед.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, който е неблагоприятен за жалбоподателя, поради което е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорваната ЗППАМ е издадена от компетентен орган – полицейски инспектор при ОПП – СДВР, съгласно издадена Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, съгласно която полицейските органи при отдел „Пътна полиция“ са компетентни да прилагат ПАМ по ЗДвП с мотивирана писмена заповед.

От формална страна заповедта е издадена в изискуемата по закон писмена форма, като са изложени мотиви, съдържащи фактическите и правни основания за издаването ѝ.

При съдебния контрол за законосъобразност на заповедта не се установяват допуснати съществени процесуални нарушения на процесуалните правила, които да са довели до засягане на правото на защита на жалбоподателя или до материална незаконосъобразност на акта. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя по отношение на фактическите обстоятелства, описани в заповедта. В текста на мотивите на същата недвусмислено е посочено, че автомобилът, управляван от С. Л. на посочената дата, е бил без регистрационни табели, тоест не е регистриран по надлежния ред, което е отбелязано като допълнение в скоби. Нарушението е квалифицирано по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който по пътищата, отворени за обществено ползване, се

допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. На основание ал. 2 от с.з., условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната. Това е Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства. Съгласно чл. 10, ал. 1 от същата, за всяко регистрирано превозно средство се предоставят табели с регистрационен номер.

Видно от гореизложеното, макар да са предвидени два състава на нарушение в нормата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, в хипотезата на липса на първоначална регистрация или на дерегистрация, придружена с връщане на регистрационните табели, се припокриват двата състава. Това е така, тъй като регистрационни табели се издават за автомобила едва след като бъде регистриран по надлежния ред, както при първоначалната регистрация, така и при последваща дерегистрация, налагаща повторна регистрация. И в двата случая превозното средство не е регистрирано, поради което за същото не се издават регистрационни табели.

В случая, видно от представената към административната преписка докладна записка от актосъставителя Д. Г., при извършване на проверката автомобилът е идентифициран въз основа на номер на рама, тъй като е бил без регистрационни табели. При осъществен контакт със собственика Л. Г. е установено, че автомобилът е имал български табели, но след дерегистрацията му същите били върнати и към момента предстои нова регистрация по законоустановения ред. Следователно, не е спорно, че към посочения в ЗППАМ момент процесният автомобил е управляван от С. Г., без да е регистриран по надлежния ред.

В случая липсва съмнение относно знанието на жалбоподателя на факта, че автомобилът не е регистриран, което е било видно предвид липсващите регистрационни табели.

За нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП предвижда наказания лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца и глоба в размер на 200 лв.

Всичко гореизложено води до извод, че е доказано от обективна и субективна страна извършването на нарушение от страна на жалбоподателя Г., което правилно е квалифицирано от органа по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, във вр. с чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, е чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП е императивна и предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и глоба 500 лева на водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В конкретния случай, както се посочи по-горе, е доказано извършено от жалбоподателя нарушение на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, което е основание за прилагане на процесната ПАМ.

По изложените възражения във връзка с противоречие с целта на закона съдът намира за необходимо да посочи, че ПАМ не представлява санкция, а превантивна мярка, чиято цел е да бъдат защитени важни обществени интереси, в частност - правата и законните интереси на другите участници в движението по пътищата. Всяко принудително изпълнение на административен акт от страна на администрацията причинява неудобства и засяга правната сфера на неговия адресат. Принудата обаче не е самоцелна, а се упражнява с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Поради това оспорваната ЗППАМ е съобразена с целта на закона, предвид доказаността на извършеното нарушение, представляващо основанията за издаването ѝ.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е законосъобразна като издадена от компетентен орган, в предвидена от закона форма, при спазване на процесуалните правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което жалбоподателят следва да му заплати сумата в размер на 102,26 евро, определена на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Б. Л., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], ул. „“ № 10, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003754/22.07.2026 г., издадена от Е. Л. Б., на длъжност полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА С. Б. Л., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], ул. „61“ № 10, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 евро (сто и две евро и 26 цента) за разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: